

Ebubekir Eroğlu'nun Düşünce Dünyası¹

Durmuş GÜNAY

Ebubekir Eroğlu, çoğunluk Türk okuyucusu tarafından öncelikle şair diye tanınır. Ancak Ebubekir Eroğlu aynı zamanda bir düşünce adamıdır. Eroğlu, 1970'li yıllardan itibaren yaşadığı topluma karşı, o toplumun meselelerine karşı duyarlı bir aydındır. Toplumsal olaylar, ülkenin geleceğinin tayininde önemli fikirler üretmede, yakın dönemin sanat etkinlikleri üzerine de yazılar yazmış ve eserler vermiştir. Ahmet Nedim'in tanımlamasıyla belirtirsek “öğrenen, düşünen, yorumlayan, sunan bir düşünür, şair, yazar...”dır Ebubekir Eroğlu. 40 yılı aşan bir süreçte bütün bu özellikleriyle Türk okuyucusunun karşısına çıktı.

Bizim konuşmamız, Eroğlu'nun düşünce adamı yönü, “yenileme bilinci”, kültür, medeniyet ve sanat noktalarında yoğunlaşacaktır. On cildi bulan düşünce yazılarının tümünü kısa bir konuşmanın içine sığdırabilmek elbette mümkün değildir.

Nesir alanında kaleme aldığı ilk kitap *Sezai Karakoç'un Şiiri* adını taşır. Bu çalışma bugün bile üstadın şiirlerini en iyi değerlendiren çalışmalardan biri durumundadır. Sezai Karakoç ile Ebubekir Eroğlu arasındaki bağ, *Diriliş* dergisi ve düşüncesi çevresinde oluşmuştur. Sezai Karakoç'un şiirlerini kaynaklarına inerek, şiir çizgisini adım adım izleyerek değerlendirir. Bu eser, Sezai Karakoç'un şiirleri üzerinde yapılan ilk çalışmadır. Ebubekir Eroğlu'nun Türk şiirine ait değerlendirmelerinden bir diğeri olan *Modern Türk Şiirinin Doğası* adlı çalışma da *Sezai Karakoç'un Şiiri* kitabından ayrı düşünülmemelidir. İki çalışmada da Türk şiirinin gelenekle bağını ortaya koyan, modern olanın kaynaklarını sunan ve orijinal fikirler ortaya koyan bir yazar dikkati çeker.

Eroğlu'nun düşünce yazılarını topladığı ilk kitap *Yenileme Bilinci*'dir. Kitap, gazete yazılarının bir araya getirilmesiyle oluşturulmuş. Ebubekir Eroğlu'nun bu yazılarında çok geniş çerçeveden görmeye ve yorumlamaya gayret eden bir

Şiir nöbetinde 40 yıl: Ebubekir Eroğlu

1 *Ebubekir Eroğlu'na Doktora Unvanı Veriliş Töreni Konuşması*, 10 Nisan 2014, Zonguldak.

Şiir vebatında 40 yıl: Ebubekir Eroğlu

aydının varlığını görüyoruz. Kültür, kültürler arasındaki ilişkiler ve etkileşimler, gelenekle kültür arasındaki ilişki; *Yenileme Bilinci*'nin üzerinde en çok durduğu konulardır.

Yenileme bilinci her an zinde kalmak demektir. Bu konuda Eroğlu'nun İslam ülkelerinin durumuna ilişkin yaptığı değerlendirme dikkat çekicidir. Şöyle der: “İslam ülkelerinde ise bilinen bölünmüşlük, her ülke aydınlarının, kendi halklarının kültürüne ‘fraksiyoner’ bir gözle bakması sonucunu doğurmuştur. Bunun sebeplerinden biri, batı kültürünü tek ‘verici’ sayma ön kabulüdür. İkinci ve asıl sebep ise İslam kültürünün özündeki bütünlüğe, artık bilinen yollardan geçerek erilemiyor olması-

dır. Ya da erildiğini varsayabileceğimiz yerlerde bile bu bütünlük nezdinde, dünyayı izah etmede yetersiz kalınmasıdır. *Yenileme bilinci, bu yetersizliği ortadan kaldırmak için gerekli, ilk veridir.*” (2006: 42-43). Eroğlu'nun bu düşüncesini, gelişen dünyaya, yeniliklere uzak durmamak endişesi olarak tanımlamamız gereklidir. Bu düşüncelerin doğruluğu, aradan 20 yıl geçtikten sonra daha net ortaya çıkmaktadır.

Yenileme bilinci, aslında “*hayatı alışkanlıklar toplamından ibaret görmeyen*” her insanda vardır. Eroğlu, insanın içinde yaşadığı toplum ve çevreyle bütünleştiğı, yenilenmeyi de bu sınırlı çerçeveye ile algıladığı düşüncesindedir.

Eroğlu, tek tek unsurlardan genele gider. İslamın yenileme bilincine sahip olması gerektiğini vurgular. Bu noktada da öncelikle insanların geçmişteki kültürlerini niçin araştırmak, bilmek ihtiyacında olduklarını sorgular. Geçmiş ve geçmişteki kültürü tanımak, bugün elde bulunan zenginliklerin çıkış noktalarını aramak ihtiyacından kaynaklanır. Ayrıca değişik konularda düşünmek imkanlarını artırır. Eroğlu, can alıcı soruyu şöyle sorar: İslam için geçmişteki kültürümüzü incelemek gerekli midir? Cevabını da kendisi verir: İslam kültürü asıl ürünlerini eski dönemlerde vermiştir.

Ebubekir Eroğlu işte bu noktada aydınlarımızı eleştirmektedir. Özellikle Tanzimat'tan sonra İslama ait olan her şeyin yeniliğin düşmanı gibi gösterildiğini, artık dönüp bakmanın beyhude bir çaba olacağı aydınlar tarafından dile getirilmektedir. Eroğlu, bu düşüncenin tam karşısında yer alır.

Bu bakımdan yenileme bilincinin tam anlamıyla gerçekleşebilmesi için tarihten, geçmiş dönemlerdeki kültür birikiminden de güç almak gerekmektedir. Zamana ayak uydurabilmek, yenileme bilinciyle hayata tutunabilmekte geçmişe ait kültür birikimi de önemli bir dinamizm getirecektir. Bu konudaki en önemli kaynak, şüphesiz ki İslam kültürüdür: “Eğer, dinamik dönemlerden birine ayrıntılarına kadar inerek bakar ve buradaki yapıyı, temelleri ile bir arada düşünmeye güç yetirirseniz; göreceksiniz ki İslam kültürü, her zaman, ‘insan edimlerinin bir toplamı’ olmaktan daha fazla bir anlama sahip olmuştur.” (s. 52).

Ebubekir Eroğlu, *Yenileme Bilinci* adlı kitabındaki yazılarında toplumsal olguları, kültürel yapıyı ve değişimleri, geleneksel olanı; yaşanan zaman diliminin getirdikleriyle birlikte ele almakta ve yorumlamaktadır. *Sezai Karakoç’un Diriliş’inin özünü oluşturan medeniyet düşüncesi Eroğlu’nda da bulunmaktadır. Yenileme Bilinci’nde*, mensup olduğu topluma tarihten şimdiki zamana uzanan çizgide nasıl ayakta durması gerektiğini söyleyen ve söylediklerini kuramsallaştıran bir aydın vardır. Yaşanılan zaman dilimine ait sıkıntıların tarihsel süreçten ortaya çıktığı düşüncesi vardır Ebubekir Eroğlu’nda.

Ebubekir Eroğlu’nda, yaşanan hayatın canlılığıyla gelenekten gelen kültürü birleştirip bir sinerji oluşturma isteği dikkat çekicidir. Ancak bu isteğin arkasında İslam dininin geçmişten getirdiği değerler, sanatçıya ait duyarlılık ve toplumun kendine ait farkındalığı önemli saç ayaklarıdır. İslam ile düşünce arasındaki ilişkiyi de bugünün bütün Müslümanlarına ders niteliğinde irtibatlandırır. “Düşünmeyi İnanış’a bir alternatif olarak konumlandırmak bizim gerçeğimiz değil. İnanmak ile düşünmek arasındaki bağlantının sıhhatle kavranışı bugün bir Müslümandan beklenebilir”. İşte aydın olarak Eroğlu, *Yenileme Bilinci’nde* mensubu bulunduğu topluma; zamanın gerekleriyle düşünerek, düşüncelerini tarihsel ve geleneksel olanla irtibatlandırarak gelecek tasarlayan bir yol göstermektedir.

Ebubekir Eroğlu’nun düşünce adamı yönünü değerlendirirken Büyük Doğu-Diriliş-Yönelişler ekseninde de durmak gerekir. Ebubekir Eroğlu Büyük Doğu’da kıvılcımları ortaya konan, Diriliş’te olgunlaşan ve teorisi belirlenen bir düşüncenin sürekliliği doğrultusunda atılan bir adım olarak değerlendirilmelidir. 12 Eylül’ün idealleri bir kenara attığı dönemde çıkardığı *Yönelişler* dergisi çevresinde yazan birçok genç bugünün önemli şair, akademisyen, siyaset adamı ve gazetecisidir.

Ebubekir Eroğlu, Çalkantı ve Dalga’da ideal insan tipini tanımlar. Dalga, “Medeniyeti” kuran ve yaşatan bireyin inşasıyla ilgilidir. Çalkantı ise, toplumsallığa ilişkin, örgütlenme ve toplumsal yapılara yöneliktir. Kitaptaki bütün yazılar insanın inanma boyutuyla birlikte kültürel, geleneksel, iradi yapısının özelliklerle-

rini ortaya koyar. İnsanın kendisiyle, toplumla, gelenekle, sanatla, teknolojiyle, tarihle ilintisini ayrıntılı olarak açıklamaya girişir. Ebubekir Eroğlu, günümüz insanı hakkında şunları söyler: “Kişiliğinin gerektirdiği işleri yapmaktan üşenen, ödevlerini üstlenmekten kaçınan ve sorumluluklarını hatırlamada ayak direyen insan için, dünya şartlarının getirip önüne koyduğu ve yapmasını istediği işler, zorlama ve baskıdan ibaret kalır. Algı, bunların kendisinden istenmesini, haksızlık olarak karşılar. Çünkü, kendi iradesinin işler durumunda bulunmasına dikkat etmeyen insan, dünya şartlarının önüne çıkardığı her yeni durum karşısında hazırlıksız yakalanır ve ödevlerinin neler olduğunu anlayamaz.” (Çalkantı ve Dalga, 2008: s. 36). Ebubekir Eroğlu, ayrıntıyı fark ederek yaşamasını düzenleyen, inançlı, gelişmelere açık, tarih ve gelenekle bağını kesmemiş, yenileme bilincini her an hisseden bir insan modeli teklif eder.

Eroğlu, bu insanı çok kısa bir açıklamayla dikkatlere sunar: “Bizim eski kitapların pek çoğunda, Allah'a bağlılıktan, peygamberi sevmekten, takva üzere yaşayışın öneminden tekrar tekrar söz edilmiştir, günlük hayattaki insan ilişkilerinde bulunan ayrıntıların çok azına yer verilmiştir. O da stilize edilerek. Âdeta denilmiştir ki: Siz ayırt etme kabiliyetini elde etmeye ve ayakta tutmaya bakın! Ondan sonraki tercihinize güvenilecektir.” (2000: s.39). Burada dikkati çeken bir söz grubu var: Ayırt etme kabiliyeti. Bu kabiliyetin ayakta ve zinde tutulması insanın doğru karar verme ve ideal insan olma yolundaki en önemli noktadır.

Ebubekir Eroğlu her şeyden önce bir kültür adamıdır. Kültür kavramını, toplum aydınlarıyla ilişkilendirir. Ona göre bir toplumun kültürü “okumuş yazmışlarının, akademik duvarların dışındaki serbest sahada da konuşan bilim adamlarının yazılı ve sözlü yayın araçlarında yorum yapanların sözlerinin muhtevası”ndan oluşur.(Kelimeler Çınladıkça, 1997: s.43). Bu sözler aslında bir serzeniştir. Aydınlar bir sitemdir. Bizim toplumun aydınlarının tarihi temellerden, dile getirilemeyen değerlerden, geçmişten gelen zengin mirastan bihaber bulduklarına dair sitemdir. Aydın sorumluluğunun kültür taşıyıcılığında da önemli rol oynadığına dikkat çeken Ebubekir Eroğlu, onların konuşmalarının ve gündemlerinin kültürü oluşturmada önemli bir etken olduğu görüşündedir. Bu nedenle, sitemle karışık da olsa, aydınları sorumluluğa davet eder. Çünkü bilim adamlarının, aydınların toplum içerisindeki saygınlıkları, onların cazibe merkezi olmaları konuşmalarını, gündemlerini önemli kılar. Toplumun yaşayışını düzenlemesinde yazılı kültürden çok daha etkili olur. Bu konuşmalar ve gündem, o toplumun sahip olduğu kültür seviyesini gösterir. Bunu sözlü kültür olarak tanımlayan Eroğlu'nun bu sözleri, 1990'lı yılların sonunda toplum gündemini oluşturan olaylara da tepkisi niteliğindedir.

Ebubekir Eroğlu, yazılı kültür tanımlamasını da sahip olunan yazılı kaynaklar ve kütüphaneler çevresinde değerlendirir. Yazılı kültürün de toplum yaşayışında etkinliğini kabul eden Eroğlu, bu kültürün her satırının tarihin her döneminde aynı seviyede etkin olmadığı görüşündedir. Osmanlı'da zengin, sindirilmiş bir yazılı kültürün bulunduğunu ancak o yazılı kültürden koptuğumuzu dile getirir.

Ebubekir Eroğlu burada yapılan tarihsel bir yanılığın ortaya koyar: “*Batı dünyasında oluşan ve modern dönemi örgüleyen yazılı kültürle tanıştık. Onun dünyasına girdik. Ama olmayacak bir şeye, ‘Onu geçmişimiz yapmaya’ kalkıştık.*” (Kelimeler Çınladıkça, 1997: s. 47).

Ebubekir Eroğlu, yazılı kültürden birdenbire kopuşumuzu doğru bulmadığını ortaya koymakla birlikte, asıl hatayı geçmişimizden gelen, bir bakıma medeniyetimizi oluşturan değerlerimizi bir tarafa bırakıp yeni tanıştığımız yazılı kültürü geçmişimiz olarak benimsememizde bulur.

Ebubekir Eroğlu'nun *Muğlak Ölçekli Harita*'da adlı kitabında yer alan “Medeniyet Temeli” adlı yazı dünyanın bugünkü hâlini gözler önüne serecek niteliktedir. Bütün dünya ekonomik bakımdan tam bir küreselleşmeye doğru giderken ve bu küreselleşmenin dilde ve kültürel sahada da gerçekleşeceği beklenirken ideolojik alanlarda çatışmalar, küçük coğrafi alanlardaki derin ayrılıklar dikkat çekiyor. Bu çatışmaların özelliği Eroğlu'nun dikkat çektiği noktadır: “*Çatışmaların hepsi, medeniyetlerin eski sınır çizgilerinde olmaktadır. Belki de, teknolojik araçların yaşama biçimine getirdiği değişiklik, değer yargıların aynı ölçüde ve hızla başkalaşıma sokamadığı için, siyasi sınır değişiklikleri de medeniyetlerin beşeri sınırlarını aynı ölçüde bir yerden başka bir yere taşıyamıyor.*” (*Muğlak Ölçekli Harita*, 2009: s.17).

Eroğlu, insanlık ile ilgili bir yargısını ortaya koyuyor: “*Dünyanın tek merkezli olması ya da bir merkezin, ekonomik güce dayanarak her şeye vaziyet etmesi, medeniyetlerin klasik sınırlarını kolayca ortadan kaldırmaya yetmiyor.*” (s. 17). Burada insanlığın kendi çapında bir direniş sergilediğini belirtiyor Eroğlu. Ekonomik gücün oluşturduğu merkez, medeniyetin temellerini belki sarsmıştır. Ancak yıkamamıştır.

Yirminci yüzyılın ikinci yarısından itibaren Ortodoks dünyası ile İslam dünyası arasında oluşan gerginlik medeniyet sahalarına ait değerlerin çatışmasıydı. İslam dünyasına yönelik küçültme hareketleri bu kapsamda değerlendirilmelidir. Eroğlu, dünyadaki hemen hemen bütün çatışmaların İslam dünyasının sınırlarını teşkil eden ile geri kalan sahaların başladığı yer arasında meydana geldiğine dikkat çeker. Ancak bu durumun Müslümanlarda kimliğini medeniyet sahasında aramak düşüncesini ve duygusunu uyandırdığını belirtir. Bunun da “sözde İslam ülkelerinin” uyuşukluğuna rağmen oluverdiğini dile getirir.

Eroğlu burada bir başka olguya da dikkat çeker. Gerçek olan devlet politikalarının değil sosyal bünyelerin gerçeğidir. Bu en çok yok edilmeye çalışılan İslam medeniyetinde kendini gösteriyor. Ekonomik ve teknolojik gücü elinde bulunduranların bütün küçültme hareketlerine karşın, sınırlarda ve çatışma noktalarında direniş ve diriliş kaybolmuyor. Sadece görünür plandan uzaklaşıyor.

Ebubekir Eroğlu, *Muğlak Ölçekli Harita*'da ülkemizin ve dünyanın bugünkü görüntüsüne bir çok noktadan değiniyor. Dünyadaki siyasal yapının arz ettiği manzara, Avrupa Birliği ve diğer ülkelerin ekonomik birliktelikleri ve bunların ortaya çıkardığı görüntü, ülkemizde ve dünyada millî devlet yapılarının rolü, kültürün ve sanatın panoraması işlediği konular arasındadır.

Eroğlu, sanatçı ve sorumlu bir aydın olarak, farklı bir üslup ve bakış açısıyla hep duyarlı olmuş, hep konuşmaya devam etmiştir.

“Değer” ortaya koymanın, bir anlamı da “fark” ortaya koymaktır diyen Eroğlu; kendine özgü, kısacası farklı ve çetin bir üslup sahibidir.

Ebubekir Eroğlu, 1970 sonrası Türk şiirinde işlev ve eser bakımından önemli bir değeri haizdir.

Necip Fazıl - Sezai Karakoç çizgisinin devamını oluşturduğunu düşünüyorum.

İsminin, bu kadar şiir ve kitaba rağmen, çok fazla gündemde olmaması onun polemiklerden uzak yaşama tarzından kaynaklanmaktadır.

Şair, yazar ve kültür insanı. Ancak oldukça mütevazı.

Şiirleri, çağrışım zenginliği ve imge bakımından oldukça doyurucu olduğu araştırmacıların ortak yargısıdır. Bu nedenle de yaklaşık 40 yıldır geniş bir okuyucu kitlesine hitap etmektedir. Onun şiirlerindeki bu çağrışım zenginliğini nesirlerinde de görebiliriz.

Ebubekir Eroğlu, sadece şiir ve düşünce yazıları kaleme alan bir şair, bir aydın değildir. Aynı zamanda şiirin poetikasını yapan, Batı şiirini iyi tanıyan (özel-

likle İngiliz şiiri), eski ve yeni şiirlerimizi iyi tetkik etmiş bir araştırmacıdır. Yani, yaptıklarının sebep ve sonuçlarını çok iyi etüd etmiş, bilinçli bir aydındır, sanatçıdır.

Ebubekir Eroğlu'nun *Modern Türk Şiirinin Doğası*, *Sezai Karakoç'un Şiiri* çalışmaları yeniden gözden geçirilirse onun şiire teori bakımından da ne kadar hâkim olduğu görülür. Nesirlerinde gördüğümüz gelenekle ve tarihle irtibatlandırma şiir ve edebiyat dönemlerini incelemelerinde de dikkati çeker.

Ebubekir Eroğlu'ndan şiirimizin kaynaklarına bir yolculuk olarak kısaca vasfedebileceğimiz *Geçmişin İçindeki Geçmiş - Şi'r-i Kadim Üstüne Deneme* adlı eserinde, Türk dilinin coğrafyasını, tarihini, etkilendiği alanları, o dilin yarattığı şiir biçimlerini denemeci kalemiyle anlatmakta, eski şiirimizin damarlarını, poetikasını oluşturan kültürel dokuyu, tarihsel birikim ve dilin evrelerini de göz önüne alarak tahlil etmekte.

Eroğlu bu eserde izlediği yolu şöyle anlatıyor: “*Bu kitabın kumaşı tutkularla dokundu. Tutkuları, insanı yanlışa da götürebilir; öyle olsa bile bu yoldaki buluntuların hepsi, içtenliğin neticesi olan birer hasıladır ve gerçektir. Şiir şerhlerinin yararlı olduğu doğru, olacağına da inanırım. Ama şerh yapmaya girişmedim; işim değil. Şiirin, bir doğa, bir atmosfer halinde, olduğu gibi algılanmasını yeğledim her zaman.*”

Bu kitabıyla Ebubekir Eroğlu, şiir ve poetik yapılaşma bağlamında, “gelenek” dediğimiz olgunun varoluş süreçlerini, zeminini, bünyesini, katmanlarını, dolaşım yollarını, burçlarını, imkânlarını oluşturan öncü ve kalıcı şiir damarlarıyla kimi sembol/zirve isimler bazında örneklendirdiği şairlere dair görüşlerini, hayli hacimli sayılabilecek bir metinle seslendirirken, konunun içeriğini, başlığına taşıdığı tipik bir vurgulama ve imgesel tatla özetliyor: “*Geçmişin İçindeki Geçmiş*”

Kısaca, 13. yüzyıldan 19. yüzyılın sonlarına kadar devam eden ve “Bizim eski şiirimiz” şeklinde ifade edebileceğimiz geniş bir zaman diliminin kendine özgü özelliklerine kendisi de bir şair olarak ayna tutuyor.

Ebubekir Eroğlu üzerine, yurt içinde ve yurt dışında lisans ve lisansüstü tezler yapıldığını biliyoruz. Bununla birlikte, üniversitelerimizde yapılan edebiyat çalışmalarında ve edebiyat dergilerinde yeterince değerlendirildiğini düşünmüyorum.

Bir toplumda değer üretimi, değerlerin farkındalığı ve takdiri ikliminde mümkün olabilir. Bu ödüllendirme bu doğrultuda atılmış bir adım olarak değerlendirilebilir. Sayın Rektöre, üniversitesine ve gerçekleştirenlere şükranlarımı bildirmek isterim.

Eğitim ve öğretimde, bilginin aktarılmasında, öğrenerek bilenlerin aktarması ile, bilgiyi ibda ve inşa etmek yoluyla bilenlerin aktarması arasında, temel bir fark vardır. Kendisi de öğrenmiş olmaklığı dolayısıyla öğretenlerin aktarması mümkün olmayan zımnî bir bilgi bölgesi vardır. Sanatın ibdasının, sanatsal becerisi; veya bilimsel üretimin zihinsel/entellektüel becerisi, yani yaratımın örtük/zımnî bilgisi.

Bu analizler ışığında bakıldığında, akademi dışında bilimsel, edebî ve sanatsal alanda eser vermiş, ürün vermiş değerlerimizin fark edilmesi, akademik dünyaya kazandırılması/dâhil edilmesi, çok büyük bir önemi haizdir. Sadece akademik dünyanın sadece içten beslenmesi yerine, dış dünyadan da üretkenlerin katılımları, akademik alana ruh katacak, bilimsel, sanatsal ve edebî üretimi canlandıracaktır. Bir toplumun kültürel zeminini, üniversite ve üniversite dışındaki kültür merkezlerinin tümü oluşturur. Bu iki merkezin karşılıklı diyalogu kültür hayatımızın canlılığı bakımında çok önemlidir. Fuat Köprülü ve Ahmet Hamdi Tanpınar bu konuda tarihsel örneklerdir. Fuat Köprülü, 23 yaşında iken 1913'de "Darülfünun'a Türk Edebiyatı Tarihi profesörü olarak atanmıştır. Ahmet Hamdi Tanpınar da, 1939'de 38 yaşında akademi dışından Türk edebiyatı profesörlüğüne atanmıştır. Bilindiği üzere bu iki isim Edebiyatımıza, kültürümüze çok değerli katkılar yapmışlardır. Günümüzde, dünya genelinde, önemle vurgulanan bir husus şudur: Her türlü, öğrenme tarzıyla, yani örgün (formal), yaygın (non-formal), sargın (informal) yoldan olsun, bilimsel, sanatsal, kültürel ve mesleki alanlarda elde edilen kazanımların yetkili kurumlarca değerlendirilmesi, belgelendirilmesi ve ödüllendirilmesi öngörülmektedir. Bir toplumun en üst eğitim-öğretim kurumları olarak üniversitelerimizin, bu alanlarda hakemlik yapmaları beklenir. Farkındalık, değerlilik ve duyarlılık sergilemeleri beklenir. Bülent Ecevit Üniversitemiz, bu alanda önemli bir duyarlılık göstermektedir.

Bülent Ecevit Üniversitesinin, akademi dışında yapılan, ancak akademik nitelikleri yüksek ve kültürümüze katkı yapan, eserler veren şairimizi manevî değeri yüksek bir ödül ile ödüllendirmesi her türlü takdirin üstündedir. Bir ülkenin gelişmişlik düzeyi, değerlerini fark edebilen ve değerlendirebilen toplumlar olarak da tanımlanabilir. Değerlerini fark ediş dikkati değer üretiminin temelidir. E. Eroğlu'nun düşünce dünyası üzerine birkaç söz söylemeye çalıştık. Şairimizin şiirlerine değinmedik. Kendimi bu konuda yetkin de görmem. Ama şu kadarını söylemeliyim: Şair şiir söyler. Şiir de sairî.